

Daf Hayomai Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ט"ו ניסן

מסכת עדיות פרק ה

וקשרו ושקבלו משקין. בית שמאי אומרים אינה מקבלת טמאה אלא אם היא צרורה שקמטת העור ונתקשה לה כך שהיא נומדת מאלה. ומקבלת המשקין אפילו כשפתתי הקשר. ובית הלל אומרים אף על פי שאינה צרורה, כיון שהוא קושרו ומחזיקו, הרי זה מקבל טמאה. **ד** רבי יוסי אומר ששה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, א. העוף עולה עם הגבינה ביה השלחן ואינו נאכל. ב. דבש עוף חלב דבבון, דקתיב (וי' ט"ו) "לא תבשל גדי בחלב אמו", דברי לאפסי עוף, ולכן לא גזרו שלא יעלה על שלחן אחד עם גבינה שמא יעלה יחד בנדרה ורומח, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אינו עולה על פשר בהמה במקרה ורומח שהוא אסור מן התורה. ב. תורמין זיתים על שמן, וגנבים על יין, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין תורמין, אלא צריך לתרים מן השמן על השמן, דכתיב (מכירי י"ח כ"ו) "קדון מן הגרן", צריך להקריש מדבר הגמור על הגמור. ג. הזורע ארבע אמות שבכרם, שהוא השער צריך להרחיק הזורע מן הכרם. בית שמאי אומרים, צריך אטר שורה אחת, דכתיב (דברים כ"ט) "פן תקדש שמי המלאה וגו' ותבאית הברק", וצריך בית שמאי דשונה אתה קרויה כרם. ובית הלל אומרים, קדש שתי שורות. ד. צריך אין קדור כרם פחות ששתי שורות. ד. המעסיק, קמח שנתנה ע"ל מים רוחצין ומתבשל ומתקבץ על שם, בית שמאי פוטוין מן התלה, דכרי קצין בשל הוא וזה. ובית הלל מתיבין כחלה. ה. מטבילין בהרדליה, וכן מים הבא מן הנהר, ואפילו אין מתחלקין ועד סופן אלא ארבעים סאה, דכרי בית שמאי, דכרי דמי גשמים מטרהים בחולין, וכן סביר

ברצפת האסדרה כנגד הסדק, אינו מביא את הטמאה, אלא אם היתה נבוכה מן הארץ טפה. דשם אהל עליו, ואנו חושבין כאלו קנהה הוא למעלה וסומת את הסדק. והאמר - **יב** אדם שהוא נתון תחת הסדק, ברצפת האסדרה, בית שמאי אומרים, אינו מביא את הטמאה, כיון שאין בו חלל טפה. ובית הלל אומרים, אדם החלוף הוא, אף שהפמעים בתוכו, והצר העולין עליו, וזהו שהוא גבה מן הארץ טפה מביא את הטמאה. **פרק ה א** דבי יהודה אומר ששה דברים שהם מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל, א. דם נבולת, בית שמאי מטרהין לגמרי, דכרי לא חשיב כנבלה, ובית הלל מטמאין בריביות. והואיל ויכול לקרש לעצמו על פיות, ויזון שהוא קרש דומה לקשר, ויזון עליו משום פיות נבלה. ב. ביצת הנבלה, כגון שנתנבלה והתרגלת בחמישה ומצאו בה אתר שחיהה ביצים, אם הפיפה גמורה, שקלפתה קשה עד שיהי כפיצה לא נמרת בשוק, מותר, ואם לאו שאינה נמרת, אסורה כדרי בית שמאי. ובית הלל אסורים אפילו נמרה מדרבנן. ומודים סתם שהיא אסורה, מפני שבזלה באסור. שנקמרה באסור. ואפילו שחטה מיד אחר שטרפה, גזרין אטו משרה גבירין שאסורה מדאורייתא (תשאת ישראל). ג. דם נכרית, הינו דם ויבה שלקה. ד. ודם טהור של מוצעת. הינו דם טהור שישא ממוצעת, מימם שמיני ללדת זכר, ועד יום ארבעים, ומימם ארבעה עשר ללדת ובה, ועד יום שמונים. בית שמאי מטרהין בדם נכרית, מדאורייתא לא נכררים מטמאים בזיבה, דכתיב (וישיר טו, ב) "דבר אל בני ישראל למעשי נכרים, ורפגן גזר עליהם שיהו כפזין לכל דבריהם, וסביר בית שמאי דכי גזרו

רפגן עכברים ברוקח מימיו רגליה שהן מצויין, אבל דם זבה שאינו מצוי כל כך, לא גזרו בה כדרי בית שמאי שיש דקמאת נכרי הוא מדרבנן. שלא ישרפו עליה תרומה וקדשים. ובית הלל אומרים מטמאין ברוקח וכמימי רגליה, הינו שמטמאין כשהוא לח. דכרי דגזרו רבנן טמאה כהן, אבל דכרי אחד קבלה בה, שיהא הירא שהוא מדרבנן, שמטמאין לח ולא יבש. דכרי שמטמא מדאורייתא מטמא גם כשהוא יבש. ובדם טהור של מוצעת בית שמאי דאף דרקה ומי רגליה מטמאים מצד המעטת, מכתוב (שם לו) "לזכר ולנקמה", לרבות מצד מעטת ומוצעת למעטתיה, אבל דם לא מען הוא דרומאי דרוק בעינן שמתעל ומתקבץ ויצא, לאפסין דם שהוא טהור ראשון, ובית הלל כרי דאף דדם לאו מען הוא, דין מען אית ליה. והתורה רבתה מצד מעטת למעטתיה, ועל כן דרקה דלמה אתרבי, דלשאר מעטת מלוקח נפקא. ה. אוכלין פרות שביעית שותא בטובה. הינו האוכל פרות מותר להחזיק לו טובה לבעל הפירות שנתנה מפתויו, דכרי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין אוכלין אלא בטובה. כדי שלא יהא רגיל לנכס ולשאת חבוץ ופירות מותרים, וכן התורה דאי מותר, אלא שנתנה חקמים משום תקון העולם, וברעי' גרים אין אוכלין בטובה, פרוש אסור להחזיק טובה לבעל הבית, שיהי התורה הפקירה הפרות. ו. החמת, אור של עור ששקב

דקטפס חבור הוא. ובית הלל אומרים אין מטבילין, ואין חרדילית מטרהיה, אלא אם יש במקום אחד ארבעים סאה באשכולין, הינו מאסף במקום אחד. ו. גר שנתגיר ערבי פסחים, בית שמאי אומרים טובל ואוכל את פסחו לערב. ובית הלל אומרים, הפרוש מן הערלה מפורש מן הקבר, וצריך הזאה שלשיו ושבעיו. ומפרש בגמרא דמרי בערל נכרי שלא היה קדוש, ויאמר שנה שעברה לא מזה, דגזרו בית הלל שמא יטמא לשנה הבאה, ויאמר שנה שעברה לא טהרהי מעל טמאה, וקבלתי ואכלתי, גם עשויי אכול ואוכל, ולא ידע ששנה שעברה נכרי היה ולא קבל טמאה, אלא עתה מקבל טמאה וצריך הזאה שלשיו ושבעיו. (וזקקו ע"ל שניהי נכרי) אבל ע"ל שיהא שלא מל מקמת חלי או אנס, גם לרעת בית הלל טובל ואוכל פסחו לערב. **ג** רבי ישמעאל אומר שלשה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל. א. קהלה, אינו מטמא את הידים כדרי בית שמאי, מפני שהקמתו של שלמה היא ולא ברוח הקדש נאמרה. ובית הלל אומרים מטמא את הידים, דכרי דקבלת ברוח הקדש נאמרה, ולכן מטמא את הידים כשאר כתיב הקדש. ב. חטאת שעשנו מצותן, לאחר שהיה מן הן על הטמא, וכפף מגופו על האדם, או על הכלים, בית שמאי מטרהין, כיון ששעשו מצותן. ובית הלל מטמאין. ג. הקצת, ידע הנקרא קימל, ויגדלו לתת אותו בבלחם,

משניות מבוארות

וקשרו ושקבלו משקין. בית שמאי אומרים אינה מקבלת טמאה אלא אם היא צרורה שקמטת העור ונתקשה לה כך שהיא נומדת מאלה. ומקבלת המשקין אפילו כשפתתי הקשר. ובית הלל אומרים אף על פי שאינה צרורה, כיון שהוא קושרו ומחזיקו, הרי זה מקבל טמאה. **ד** רבי יוסי אומר ששה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, א. העוף עולה עם הגבינה ביה השלחן ואינו נאכל. ב. דבש עוף חלב דבבון, דקתיב (וי' ט"ו) "לא תבשל גדי בחלב אמו", דברי לאפסי עוף, ולכן לא גזרו שלא יעלה על שלחן אחד עם גבינה שמא יעלה יחד בנדרה ורומח, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אינו עולה על פשר בהמה במקרה ורומח שהוא אסור מן התורה. ב. תורמין זיתים על שמן, וגנבים על יין, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין תורמין, אלא צריך לתרים מן השמן על השמן, דכתיב (מכירי י"ח כ"ו) "קדון מן הגרן", צריך להקריש מדבר הגמור על הגמור. ג. הזורע ארבע אמות שבכרם, שהוא השער צריך להרחיק הזורע מן הכרם. בית שמאי אומרים, צריך אטר שורה אחת, דכתיב (דברים כ"ט) "פן תקדש שמי המלאה וגו' ותבאית הברק", וצריך בית שמאי דשונה אתה קרויה כרם. ובית הלל אומרים, קדש שתי שורות. ד. צריך אין קדור כרם פחות ששתי שורות. ד. המעסיק, קמח שנתנה ע"ל מים רוחצין ומתבשל ומתקבץ על שם, בית שמאי פוטוין מן התלה, דכרי קצין בשל הוא וזה. ובית הלל מתיבין כחלה. ה. מטבילין בהרדליה, וכן מים הבא מן הנהר, ואפילו אין מתחלקין ועד סופן אלא ארבעים סאה, דכרי בית שמאי, דכרי דמי גשמים מטרהים בחולין, וכן סביר

ברצפת האסדרה כנגד הסדק, אינו מביא את הטמאה, אלא אם היתה נבוכה מן הארץ טפה. דשם אהל עליו, ואנו חושבין כאלו קנהה הוא למעלה וסומת את הסדק. והאמר - **יב** אדם שהוא נתון תחת הסדק, ברצפת האסדרה, בית שמאי אומרים, אינו מביא את הטמאה, כיון שאין בו חלל טפה. ובית הלל אומרים, אדם החלוף הוא, אף שהפמעים בתוכו, והצר העולין עליו, וזהו שהוא גבה מן הארץ טפה מביא את הטמאה. **פרק ה א** דבי יהודה אומר ששה דברים שהם מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל, א. דם נבולת, בית שמאי מטרהין לגמרי, דכרי לא חשיב כנבלה, ובית הלל מטמאין בריביות. והואיל ויכול לקרש לעצמו על פיות, ויזון שהוא קרש דומה לקשר, ויזון עליו משום פיות נבלה. ב. ביצת הנבלה, כגון שנתנבלה והתרגלת בחמישה ומצאו בה אתר שחיהה ביצים, אם הפיפה גמורה, שקלפתה קשה עד שיהי כפיצה לא נמרת בשוק, מותר, ואם לאו שאינה נמרת, אסורה כדרי בית שמאי. ובית הלל אסורים אפילו נמרה מדרבנן. ומודים סתם שהיא אסורה, מפני שבזלה באסור. שנקמרה באסור. ואפילו שחטה מיד אחר שטרפה, גזרין אטו משרה גבירין שאסורה מדאורייתא (תשאת ישראל). ג. דם נכרית, הינו דם ויבה שלקה. ד. ודם טהור של מוצעת. הינו דם טהור שישא ממוצעת, מימם שמיני ללדת זכר, ועד יום ארבעים, ומימם ארבעה עשר ללדת ובה, ועד יום שמונים. בית שמאי מטרהין בדם נכרית, מדאורייתא לא נכררים מטמאים בזיבה, דכתיב (וישיר טו, ב) "דבר אל בני ישראל למעשי נכרים, ורפגן גזר עליהם שיהו כפזין לכל דבריהם, וסביר בית שמאי דכי גזרו

מסכת עדיות פרק ו

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק ז

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק ח

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק ט

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק י

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק יא

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק יב

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח

מסכת עדיות פרק יג

ולא את שפחה המשחררת, דכתיב (מכירי ה, כו) "אלה ולשוכה בתוך עמך", פרט לאלו שאינם בתוך עמך. וחכמים אומרים משקין. אמרו לו חכמים מעשה בכרובית (כך שם האשה או שנקרעת על שם ומקמה), שהיא היתה שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשוקה שפחה ואבטילין. אמר להם דגמא משקיה. הינו ששוקה מימם אחרים ולא מחוק גמלת סוקה פמים אלא ממלה חסם פתבו זה ומחוק אלא ממלה במים. ודווחו לעשביא שזולו כבוד שמעיה ואבטילין, ומת בנדויו, וקוללו בית דין אותו. אמר רבי יהודה חס ושלום עשביא נתגדה, ששני עזרה נעלת בפני כל אדם מישראל שגדול חקמה בהמה פורש חס, עשביא בן מהללאל, פורש בערב פסח בשעת שחיטת הפסח, הוא נמצא בכל ליל שיראל אחד שהוא גדול בתורה וביאה כעשביא, ולא יכול להיות שנפשל בזה לבנות החכמים, ומה שאמר דגמא השקיה הינו שרוצה לומר שהשקיה כדי לאיים עליה שחודר, דרדך שאמר שלמה המלך במשפט שתי נשים (מלכים א' כ"ו) "הזוהי את הלדה התי לשכב", ולא חשב לחתכו, אלא לאיים על האשה אמר כך, כדי שיתגלה הסוד. ואת מי נזו, את אלעזר בן חזון, ששפקס בטרות דים, שזולו דכרי חכמים שאמרו שהידיים נטמאים ולא שאר הגוף, כמבאר בגמרת דים. וכשמת אלעזר בן חזון ששקס בתו והניחו אבן על ארנו, מלמד של המתנה ומת בנדויו, סוקלין את ארנו, ולא נזקא מניחו אבן להרב שתבריו גדילין ממנו. ז) בשעת שחיטתו, אמר עשביא בני, חזו בצורעה דברים שחייתו מימי, אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, שהוא איני שמעתי מפי המרבים, שהוא שמע מפי חכמים שנמנו ועמדו על המנין, והוא אמר שאותן שהוא שמע מן הדי הרב, והם ששעו מפי המרבים. ולכן אני עמדתי בשמועתי, אבל והם חכמים עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי החזיו מפי, ומפי המרבי, קתיב כמותי, מטב להניח